

maal tilkommer. Jeg kan ikke se, at der er nogen Krænkelse af nogen bestaaende Ret deri, da der ikke forud har været nogen Ret tilstede. Da jeg for citerede Loven af 21de Juni 1867 § 15, citerede jeg netop det Stykke af Paragrafen, som handler om Privates Stilling lige overfor en Kommune. Paragrafen handler ogsaa om Stridigheder mellem Kommuner indbyrdes, og der indrømmer jeg, er Forholdet et ganske andet end, hvor det er en privat Mands Ret, der kommer i Betragtning. Det vilde jo være formasteligt af mig, om jeg i Virkeligheden vilde optage en principiel Strid netop med det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) om det, der nu har været udvejlet Tanke mellem os om. Men jeg skal kun gjentage, at efter min fulde Overbevisning vil Ingens Ret være krænkede ved Bestemmelserne i § 15, og at § 15 netop er meget hensigtsmæssig, for at denne Ret, som denne Lov vil give Folk, i Virkeligheden kan komme dem til Gode, saaledes som det er paatænkt, langt bedre end ved de ordinære Domstole.

Formanden (Høgsbro): Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) har begjæret Ordet for 3die Gang. Under Forudsætning af Thingets Samtykke (Ophold) giver jeg det ærede Medlem Ordet.

Klein: Hvor interessant det end er mig at føre en Forhandling med den ærede Finantsminister, skulde jeg dog ikke i denne fremrykkede Stund have dristet mig til at lægge Beslag paa Thingets Opmærksomhed, hvis jeg ikke ansaa det for rigtigst dog at gjøre en Modbemærkning mod en af de Sætninger, den ærede Minister fremsførte. Det dreier sig nemlig her om den reite Forstaelse af § 15, og det forekommer mig i alt Fald at være vigtigt, at denne rigtige Forstaelse gjøres gjældende. Den ærede Minister mente, at alle Spørgsmaal om Bonusudbetaling vilde komme til at gaa ind under den Kommission, der omhandles i andet Stykke af § 15. Naar den ærede Minister siger dette, maa jeg antage, at det har været Lovforslagets Mening. Men jeg tillader mig rigtigst at formene, at man vanstelig vil kunne faae den Mening ud af Lovforslaget, saaledes som det er affattet. Det første Stykke siger: „Spørgsmaal om Afkomst til Bonusudbetaling efter denne Lov kan ikke indbringes for Domstolene.“ Naar der saa siges i det andet Stykke, at Kongen bestikker en Kommission til endelig at afgjøre de i § 12 til denne Kommission henviste Spørgsmaal, saa tror jeg ikke godt, at det kan forstaaes paa anden Maade, end

at denne Kommissions Kompetence er indskrænket til de Spørgsmaal, der ere omhandlede i § 12, men at den ikke har Noget at gjøre med Afgjørelsen af andre Spørgsmaal og altsaa ikke har at afgjøre Noget om, hvorvidt der tilkommer Noget Bonus eller ikke, men kun har at afgjøre Spørgsmaalet om, hvem der skal have Bonus, for saa vidt det er givet, at der er en Bonus, der skal udbetales. Har det været Meningen, at det skal forstaaes paa anden Maade, kan jeg ikke lide det end anbefale, at man gjør Forandring i Redaktionen. Maa jeg saa endnu sige, at naar den ærede Minister sagde, at der ikke skete nogen Krænkelse af Kongens Ret derved, at man efter § 15 1ste Stykke henlagde disse Spørgsmaal under Administrationens Afgjørelse, har den ærede Minister jo ganske vist Ret. Der er ikke nogen nu eksisterende Ret, der krænktes derved. Men jeg tillader mig lige saa bestemt at mene, at derfor kan det godt være Tale om, at man krænter, ikke en enkelt bestemt Person's Ret, men derimod et Retsprincip. Jeg tror, det maa siges at være et Retsprincip, at der skal kunne faaes Domstolenes Beskyttelse — for nu at udtrykke mig paa almindelig vedtagen Maade — ikke blot for de Rettigheder, der have i Kraft af nu bestaaende Love, men ogsaa for de Rettigheder, der maatte erhverves i Kraft af en senere udkommen Lov. Jeg tror dog vist, at den hoitærede Minister vil indrømme mig, at naar der ved nye Love gives Borgerne visse bestemte positive Rettigheder, er det stemmende med den almindelige Retsopfattelse her i Landet, at saa skulle de ikke mindre kunne søge Domstolenes Retsbeskyttelse for de nye Rettigheder, de faae, end de kunne søge Domstolenes Retsbeskyttelse for de Rettigheder, de have.

Højmar: Jeg skal ikke opholde det høje Thing, skjøndt der kunde være en Del Bemærkninger, jeg kunde have lyst til at gjøre overfor nogle af de foregaaende Taler; men der er dog en eneste Ytring af den ærede Finantsminister, som jeg gjerne vilde sige et Ord til. Den ærede Finantsminister sagde, at naar jeg havde anført, at det Overstud, der er fremkommen ved den Beholdning, der fandtes, da Anstalten stiftedes 1871, — der var da 3,0 Millioner Kroner — nu var voget til 6 Millioner Kroner, saa var det ikke rigtigst, det var voget til 7—8 Millioner Kroner. Dertil vil jeg kun sige, at i den Opgjørelse, der er foretagen af Livsforsikrings- og Forsørgelsesanstalten af 1871 den 1ste August 1887, det er altsaa den sidste Opgjørelse, man har, hedder det udtrykkelig: „ca. 6½ Millioner Kroner hidrører fra